

at midlet hertil må være at styrke Europarådets øvrige institutioner.

Vi er medforslagsstillere til forslaget til vedtagelse, så det støtter vi selvfølgelig.

Elisabeth Arnold (RV):

Først tak til udenrigsministeren for redegørelsen om aktiviteterne i Europarådet i det forløbne næsten halvandet år og dermed også en tilkendegivelse af, at vi fra Det Radikale Venstres side er meget, meget godt tilfredse med den udvikling, der er i gang i Europarådet – ikke så meget på det økonomiske område, som vi er bekymrede for, men på det område, hvor man kan sige, at demokratiets værdier, retssamfundets værdier og menneskerettighedernes værdier breder sig som ringe i vandet på det europæiske kontinent. Det kan vi kun være tilfredse med.

Ministeren sagde i sit svar, at domstolens økonomiske problemer viste, at det var små beløb set i forhold til den kæmpebetydning, domstolen har, og til de kæmpeproblemer, det i virkeligheden drejer sig om at man prøver at løse. Jeg håber, det er udtryk for, at domstolens og Europarådets økonomiske problemer kan blive afhjulpet i den nærmeste tid. Det er jo ikke uden konsekvenser, at man fordobler medlemstallet over en 10-års-periode, så utrolig mange flere mennesker derfor pludselig får mulighed for at klage over deres stater og også får deres sager optaget i domstolens regi.

Jeg har sagt det mange gange før, for vi har haft diskussionen tidligere, men jeg vil gerne gentage det ved denne lejlighed: Europarådet er en enestående konstruktion, fordi den har en konvention, hvortil der er knyttet en domstol. Der er utrolig mange konventioner, som vi og andre lande tilslutter os, som der for det første ikke er knyttet nogen nogen parlamentariske organer til og for det andet heller ikke er knyttet nogen kontrolmekanismer til. Her er der en kontrolmekanisme i form af en domstol, og det betyder, at den enkelte borger i hvert eneste medlemsland i Europarådet kan indklage sin stat for domstolen og sige: Mit fædreland krænker mine fundamentale menneskerettigheder. Det er en enestående konstruktion, og vi skal værne om den og sørge for, at den har gode arbejdsforhold. Den betydning, Menneskerettighedsdomstolen har for sikring af de europæiske, fundamentale, demokratiske værdier, kan simpelt hen ikke overvurderes.

Europarådet er, som flere andre har sagt, Europas demokratiske samvittighed, og det op-

fattes også af de lande, der er kommet til som nye medlemmer, som en form for demokratiske skole og menneskerettighedsskole at blive medlem af Europarådet, få kontakt med hele det system, der arbejder med disse ting daglig, få det ind under huden og dermed også bære det med sig tilbage til sit land, når man skal opbygge disse demokratiske institutioner.

Vi har talt meget om overvågning i forbindelse med kampagnen op til ØMU-afstemningen og med Østrigsagen, som spillede en stor rolle i den kampagne, og når man har været medlem af Europarådet et stykke tid, må man også sige om overvågning: Ja tak, det vil vi gerne have. Vi synes, det er et gode, at man har en organisation, som bruger tid og kræfter på at undersøge, om landene nu også overholder de regler, de selv har skrevet under på at de vil holde, og som laver rapporter, der analyserer, hvordan det går i de forskellige lande. Landene føler sig ydmyget, når de bliver hængt ud, og vil gøre alt for at afhjælpe tingene igen.

Der er ikke noget med at gemme sig og tro, at bare man har skrevet under på en konvention og meldt sig ind i en organisation, kan man i øvrigt gøre, hvad man vil, og hvis der bliver givet stemmer til partier, som er yderliggående og ikke respekterer menneskerettighederne, er det ikke noget, der vedkommer andre. Jo, det vedkommer både landets egne borgere og også borgerne i nabolandene og i alle de lande, som er medlemmer af den samme organisation, så overvågning fra Europarådets side er en vigtig del af Europarådets arbejde, og jeg er meget glad for at høre, at også Dansk Folkeparti er tilfreds med og støtter denne overvågning. Spørgsmålet er så: Det, der går tæt på samvittigheden, virker det?

Vi kan se tilbage på et tiår med en kolossal udvidelse af Europarådets medlemslandekreds, og i forbindelse med det har der selvfølgelig været utrolig mange valgobservationsopgaver, og der har været andre opgaver i forbindelse med opbygning af retssamfundets elementer og demokratiets funktion. Man kan sige, at der er nogle succeshistorier, og der er nogle fiaskohistorier.

Jeg synes, det var rigtigt af fru Hanne Severinsen at nævne Ukraine som et af de lande, som bestemt ikke er nogen succeshistorie; hvor det varer meget længe eller ser ud til gå trægt med at få gennemført de demokratiske principper i praksis, og hvor problemet med dødsstraf stadig er i frisk erindring. Slovakiet derimod